

I

(Jogalkotási aktusok)

RENDELETEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2021/1119 RENDELETE

(2021. június 30.)

a klímasemlegesség elérését célzó keret létrehozásáról és a 401/2009/EK rendelet, valamint az (EU) 2018/1999 rendelet módosításáról (európai klímarendelet)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 192. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményeire ⁽¹⁾,

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ⁽²⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽³⁾,

mivel:

- (1) Az éghajlatváltozás olyan egzisztenciális fenyegetést jelent, amely fokozott törekvést és az éghajlat-politikai fellépés megerősítését követeli meg az Unió és a tagállamok részéről. Az Unió elkötelezett az éghajlatváltozás kezelésére tett erőfeszítések erősítése és az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye keretében létrejött Párizsi Megállapodás (a továbbiakban: a Párizsi Megállapodás) ⁽⁴⁾ végrehajtása mellett, annak elvei által vezérelve és a rendelkezésre álló legjobb tudományos ismeretek alapján, a Párizsi Megállapodás hosszú távú hőmérsékleti célkitűzésével összefüggésben.
- (2) A Bizottság 2019. december 11-i „Az európai zöld megállapodás” (a továbbiakban: az európai zöld megállapodás) című közleményében új növekedési stratégiaként az Uniót olyan igazságos és virágzó társadalommá kívánja alakítani, amely modern, erőforrás-hatékony és versenyképes gazdasággal rendelkezik, ahol 2050-re megszűnik a nettó üvegházhatásúgáz-kibocsátás, és ahol a gazdaság növekedése nem erőforrásfüggő. Az európai zöld megállapodás célja továbbá az Unió természeti tőkéjének védelme, megőrzése és fejlesztése, valamint a polgárok egészségének és jóllétének védelme a környezettel kapcsolatos kockázatokkal és hatásokkal szemben. Ugyanakkor az átmenetnek igazságosnak és inkluzívnak kell lennie, hogy senki ne legyen hátrahagyva.
- (3) Az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület (IPCC) az iparosodás előtti szintekhez képest mért 1,5 °C-os globális hőmérséklet-emelkedés hatásaival és a kapcsolódó globális üvegházhatásúgáz-kibocsátási pályákkal – az éghajlatváltozás veszélyére, a fenntartható fejlődésre és a szegénység felszámolására irányuló erőfeszítésekre adott globális válasz megerősítésével összefüggésben – foglalkozó 2018-as különjelentésében szilárd tudományos alapot nyújt az éghajlatváltozás kezeléséhez, rámutat arra, hogy szükség van egy mielőbbi erőteljesebb éghajlat-politikai fellépésre és a klímasemleges gazdaságra való átállás folytatására. E jelentés megerősíti, hogy sürgősen csökkenteni kell az üvegházhatásúgáz-kibocsátást, valamint hogy az éghajlatváltozásnak betudható hőmérséklet-emelkedés mértékét 1,5 °C-ra kell korlátozni, különösen annak érdekében, hogy csökkenjen a szélsőséges időjárási események

⁽¹⁾ HL C 364., 2020.10.28., 143. o. és HL C 10., 2021.1.11., 69. o.

⁽²⁾ HL C 324., 2020.10.1., 58. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2021. június 24-i álláspontra (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2021. június 28-i határozata.

⁽⁴⁾ HL L 282., 2016.10.19., 4. o.

és a fordulópontok elérésének valószínűsége. A biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal foglalkozó kormányközi tudománypolitikai platform (IPBES) biológiai sokféleségről és ökoszisztéma-szolgáltatásokról szóló 2019-es globális értékelő jelentése szerint világszerte csökken a biológiai sokféleség, amelynek harmadik legjelentősebb okozója az éghajlatváltozás.

- (4) Egy hosszú távú célkitűzés rögzítése alapvető fontosságú a gazdasági és társadalmi átalakuláshoz, a minőségi munkahelyekhez, a fenntartható növekedéshez és az Egyesült Nemzetek fenntartható fejlődési céljainak eléréséhez történő hozzájárulás, valamint a Párizsi Megállapodásban meghatározott hosszú távú hőmérsékleti cél igazságos, társadalmilag kiegyensúlyozott, méltányos és költséghatékony módon történő elérése érdekében.
- (5) Szükség van az éghajlathoz kapcsolódó fokozódó egészségügyi kockázatok, többek között a gyakoribb és intenzívebb hőhullámok, erdőtüzek és áradások, az élelmiszer- és élelmezésbiztonságot, valamint az ivóvízbiztonságot és a vízellátás biztonságát érintő fenyegetések, továbbá a fertőző betegségek megjelenésének és terjedésének kezelésére. „Az éghajlatváltozás hatásaival szemben reziliens Unió létrehozása – Az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra vonatkozó új uniós stratégia” című, 2021. február 24-i közleményében bejelentetteknek megfelelően a Bizottság az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás európai platformja (CLIMATE-ADAPT) keretében létrehozta az Európai Éghajlat- és Egészségvédelmi Megfigyelőközpontot az éghajlatváltozás okozta egészségügyi veszélyek jobb megértése, előrejelzése és minimalizálása érdekében.
- (6) Ez a rendelet tiszteletben tartja és figyelembe veszi az Európai Unió Alapjogi Chartájában elismert alapelveket és alapvető jogokat, különösen a Charta 37. cikkét, amelynek célja annak előmozdítása, hogy a magas szintű környezetvédelmet és a környezet minőségének javítását a fenntartható fejlődés elvével összhangban építsék be az uniós politikákba.
- (7) Az éghajlat-politikai fellépésnek lehetőséget kell jelentenie az uniós gazdaság valamennyi ágazata számára arra, hogy segítse az ipari vezető szerep biztosítását a globális innováció terén. Az Unió szabályozási keretének és az ipar erőfeszítéseinek következtében a gazdasági növekedés függetleníthető az üvegházhatásúgáz-kibocsátástól. 1990 és 2019 között például az Unió 24 %-kal csökkentette üvegházhatásúgáz-kibocsátását, míg ugyanebben az időszakban a gazdaság 60 %-kal növekedett. Az uniós szinten elfogadott kötelező erejű jogszabályok és egyéb kezdeményezések sérelme nélkül a gazdaság valamennyi ágazatának – beleértve az energiaszektort, az ipart, a közlekedést, a fűtési és hűtési ágazatot, valamint az épületeket, a mezőgazdaságot, a hulladékgazdálkodást és a földhasználatot, a földhasználat-megváltoztatást és az erdőgazdálkodást, függetlenül attól, hogy ezen ágazatok az Unió kibocsátáskereskedelmi rendszere (a továbbiakban: EU ETS) hatálya alá tartoznak-e vagy sem – szerepet kell játszania abban, hogy hozzájáruljon ahhoz, hogy 2050-re elérjék a klímasemlegességet az Unión belül. Az összes gazdasági szereplő részvételének fokozása érdekében a Bizottságnak a kulcsfontosságú érdekelt felek inkluzív és reprezentatív összefogásával elő kell segítenie az ágazatspecifikus éghajlat-politikai párbeszédet és partnerségeket annak érdekében, hogy magukat az ágazatokat is ösztönözzék indikatív önkéntes ütemtervek kidolgozására és a klímasemlegesség uniós célkitűzésének 2050-ig történő elérését célzó átállásuk megtervezésére. Ezek az ütemtervek értékes segítséget nyújthatnak az ágazatoknak a klímasemleges gazdaságra való átálláshoz szükséges beruházások megtervezésében, és a klímasemleges megoldások megvalósításában való ágazati szerepvállalás megerősítésére is szolgálhatnak. Ezek az ütemtervek kiegészíthetik azokat a meglévő kezdeményezéseket is – többek között az Európai Akkumulátorszövetséget és az Európai Tisztahidrogén-szövetséget –, amelyek az ipari együttműködést támogatják a klímasemlegességre való átállás terén.
- (8) A Párizsi Megállapodás 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában hosszú távú hőmérsékleti célt tűz ki, és a 2. cikk (1) bekezdésének b) pontjában foglaltak szerint az éghajlatváltozás kedvezőtlen hatásaihoz való alkalmazkodás képességének fokozása, valamint a 2. cikk (1) bekezdésének c) pontjában foglaltak szerint a finanszírozási források áramlásának az alacsony üvegházhatásúgáz-kibocsátást és az éghajlatváltozás hatásaival szemben reziliens fejlődést célzó pályával való összhangba hozásával az éghajlatváltozás veszélyére adott globális válasz megerősítését célozza. E rendeletnek – az Unió Párizsi Megállapodáshoz való hozzájárulásának általános keretében – biztosítania kell, hogy mind az Unió, mind a tagállamok hozzájáruljanak az éghajlatváltozásra adott – a Párizsi Megállapodásban említett – globális válaszhoz.

- (9) Az Unió és a tagállamok éghajlat-politikai fellépésének célja, hogy az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrendjével összefüggésben és a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek megvalósítására törekedve megvédje az embereket és a bolygót, a jólétet, az életszínvonalat, a gazdaságot, az egészséget, az élelmiszerrendszereket, az ökoszisztémák és a biológiai sokféleség integritását az éghajlatváltozás veszélyével szemben, a bolygó tűrőképességének határain belül maximalizálja az életszínvonalat, valamint növelje a rezilienciát, és csökkentse a társadalom éghajlatváltozással szembeni kiszolgáltatottságát. Ennek fényében az Unió és a tagállamok intézkedéseit az Európai Unió működéséről szóló szerződésben rögzített elővigyázatosság elvének és „a szennyező fizet” elvnek kell vezérelnie, és figyelembe kell venni az energiaunió által megfogalmazott, az energiahatékonyság elsődlegességének elvét, valamint az európai zöld megállapodás „ne árts” elvét.
- (10) A klímasemlegesség eléréséhez valamennyi olyan gazdasági ágazatnak hozzá kell járulnia, amelyek esetében a kibocsátást vagy az üvegházhatásúgáz-elnyelést az uniós jog szabályozza.
- (11) Tekintettel az energiatermelés és -fogyasztás jelentőségére az üvegházhatásúgáz-kibocsátás szintje vonatkozásában, a megújuló energia alkalmazásán, egy jól működő belső energiapiacra, valamint az energiahatékonyság javításán alapuló és egyúttal az energiaszegénységet mérséklő, biztonságos, fenntartható és megfizethető energiarendszerre való átállás biztosítása alapvető fontosságú. A digitális transzformáció, a technológiai innováció és a kutatás-fejlesztés szintén fontos mozgatórugói a klímasemlegességi célkitűzés elérésének.
- (12) Az Unió keretszabályozást vezetett be a 2030-ra kitűzött azon üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentési célérték elérése érdekében, amelyet a Párizsi Megállapodás hatálybalépése előtt, 2014-ben fogadtak el. E célértéket végrehajtó jogszabályok közé tartozik többek között a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽⁵⁾, amely létrehozta az EU ETS-t, az (EU) 2018/842 európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽⁶⁾, amely bevezette a 2030-ig teljesítendő üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentések nemzeti célértékeit, valamint az (EU) 2018/841 európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽⁷⁾, amely előírja a tagállamok számára, hogy egyensúlyba hozzák a földhasználatot, a földhasználat-változtatáshoz és az erdőgazdálkodáshoz kapcsolódó üvegházhatásúgáz-kibocsátást és -elnyelést.
- (13) Az EU ETS az Unió éghajlat-politikájának sarokköve, és kulcsfontosságú eszköz a üvegházhatásúgáz-kibocsátások költséghatékony csökkentéséhez.
- (14) A Bizottság a „Tiszta bolygót mindenkinek – Európai hosszú távú stratégiai jövőkép egy virágzó, modern, versenyképes és klímasemleges gazdaságról” című, 2018. november 28-i közleményében olyan jövőképet ismertetett, amelyben egy társadalmilag méltányos és költséghatékony átmenet révén az Unióban 2050-re elérhetővé válik az üvegházhatásúgáz-kibocsátás nulla nettó szintje.
- (15) Az Unió a 2016. november 30-i „Tiszta energia minden európainak” csomag révén ambiciózus dekarbonizációs menetrendet követett, különösen egy erőteljes energiaunió kiépítése révén – amely magában foglalja a 2012/27/EU⁽⁸⁾ és az (EU) 2018/2001⁽⁹⁾ európai parlamenti és tanácsi irányelvben 2030-ra kitűzött energiahatékonysági és megújulóenergia-alkalmazási célokat is –, valamint megerősítve a vonatkozó jogszabályokat, többek között a 2010/31/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet⁽¹⁰⁾.
- (16) Az Unió globális vezető szerepet tölt be a klímasemlegességre való átállásban, és szilárd elhatározása, hogy a rendelkezésére álló valamennyi eszköz – köztük a klímadiplomácia – révén segítse a globális törekvés szintjének növelését, és megerősítse az éghajlatváltozásra adott globális választ.

⁽⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2003/87/EK irányelve (2003. október 13.) az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Unión belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról (HL L 275., 2003.10.25., 32. o.).

⁽⁶⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/842 rendelete (2018. május 30.) a Párizsi Megállapodásban vállalt kötelezettségek teljesítése érdekében a tagállamok által 2021-től 2030-ig kötelezően teljesítendő, az éghajlat-politikai fellépéshez hozzájáruló éves üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentések meghatározásáról, valamint az 525/2013/EU rendelet módosításáról (HL L 156., 2018.6.19., 26. o.).

⁽⁷⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/841 rendelete (2018. május 30.) a földhasználatot, a földhasználat-változtatáshoz és az erdőgazdálkodáshoz kapcsolódó üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak és -elnyelésnek a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretbe történő beillesztéséről, valamint az 525/2013/EU rendelet és az 529/2013/EU határozat módosításáról (HL L 156., 2018.6.19., 1. o.).

⁽⁸⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2012/27/EU irányelve (2012. október 25.) az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 315., 2012.11.14., 1. o.).

⁽⁹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/2001 irányelve (2018. december 11.) a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának előmozdításáról (HL L 328., 2018.12.21., 82. o.).

⁽¹⁰⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010/31/EU irányelve (2010. május 19.) az épületek energiahatékonyságáról (HL L 153., 2010.6.18., 13. o.).

- (17) Az Uniónak 2050 után is folytatnia kell éghajlat-politikai fellépését, és meg kell őriznie nemzetközi vezető szerepét ezen a területen annak érdekében, hogy a Párizsi Megállapásban meghatározott hosszú távú hőmérsékleti cél teljesítésére törekedve és az IPCC, az IPBES és az éghajlatváltozással foglalkozó európai tudományos tanácsadó testület tudományos értékeléseit, valamint más nemzetközi szervek értékeléseit követve megvédje az embereket és a bolygót a veszélyes éghajlatváltozás veszélyétől.
- (18) A kibocsátáselhelyezés kockázata továbbra is fennáll azon nemzetközi partnerek tekintetében, amelyek nem osztják az Unió éghajlatvédelmi normáit. A Bizottság ezért az ilyen kockázatoknak a Kereskedelmi Világszervezet szabályaival összeegyeztethető módon való mérséklése érdekében kiválasztott ágazatok esetében javaslatot szándékozik tenni az importárúk karbonintenzitását ellensúlyozó mechanizmusra. Emellett fontos fenntartani a versenyképes klímasemleges uniós gazdaságra való átállást lehetővé tevő technológiai megoldásokat és innovációkat támogató, egyúttal a beruházások biztonságát biztosító eredményes szakpolitikai ösztönzőket.
- (19) Az Európai Parlament az európai zöld megállapodásról szóló, 2020. január 15-i állásfoglalásában a klímasemleges társadalom legkésőbb 2050-ig való szükségzerű megvalósítását kérte, és azt, hogy tegyék ezt európai sikertörténetté, valamint az éghajlati és környezeti vészhelyzetről szóló, 2019. november 28-i állásfoglalásában megállapította, hogy éghajlati és környezeti vészhelyzet áll fenn. Többször felszólította továbbá az Uniót a 2030-as éghajlat-politikai célértékének növelésére, valamint arra, hogy e megnövelt célértéket emeljék be ebbe a rendeletbe. Az Európai Tanács 2019. december 12-i következtetéseiben jóváhagyta azt a célkitűzést, hogy az Unió a Párizsi Megállapásban kitűzött célokkal összhangban 2050-ig klímasemlegességet érjen el, és emellett elismerte azt is, hogy a költséghatékony, méltányos, valamint társadalmilag kiegyensúlyozott és igazságos átmenet biztosítása érdekében megfelelő eszközöket, ösztönzőket, támogatást és beruházásokat magában foglaló, valamint minden tagállam számára előnyös támogató keretet kell létrehozni, amely tekintettel van a kiindulási pontok tekintetében eltérő nemzeti körülményekre. Azt is megállapította, hogy az átálláshoz jelentős köz- és magánberuházásokra lesz szükség. Az Unió 2020. március 6-án az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezménye (UNFCCC) elé terjesztette a hosszú távú alacsony üvegházhatásúgáz-kibocsátást támogató fejlesztési stratégiáját, 2020. december 17-én pedig nemzetileg meghatározott hozzájárulását, azok Tanács általi elfogadását követően.
- (20) Az Uniónak arra kell törekednie, hogy az Unión belül 2050-ig egyensúlyt érjen el az üvegházhatású gázok egész gazdaságra kiterjedő, emberi eredetű, forrásonkénti kibocsátásai és nyelőkénti eltávolításai között, továbbá adott esetben ezután negatív kibocsátást érjen el. E célkitűzésnek magában kell foglalnia az uniós jogban szabályozott, Unión belüli üvegházhatásúgáz-kibocsátásokat és -elnyeléseket. Lehetővé kell tenni, hogy az ilyen kibocsátásokkal és elnyelésekkel a vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai jogszabályok felülvizsgálatának keretében foglalkozzanak. A nyelők közé tartoznak az uniós üvegházhatású gázok UNFCCC-jegyzékében ismertetett természetes és technológiai megoldások. A szén-dioxid-leválasztáson és -tároláson (CCS) és a szén-dioxid-leválasztáson és -hasznosításon (CCU) alapuló megoldások szerepet játszhatnak a dekarbonizációban, különösen az ilyen technológiát választó tagállamokban az ipari technológiai kibocsátások csökkentése tekintetében. Az Unió egészére vonatkozó, 2050-ig teljesítendő klímasemlegességi célkitűzés megvalósítására a tagállamoknak közösen kell törekedniük, és a tagállamoknak, az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és a Bizottságnak meg kell tenniük a célkitűzés eléréséhez szükséges intézkedéseket. Az uniós szintű intézkedések a célkitűzés eléréséhez szükséges intézkedések fontos részét fogják képezni.
- (21) Az Európai Tanács a 2007. március 8-i és 9-i következtetéseiben jóváhagyta az Unió 2020-ra teljesítendő üvegházhatásúgáz-kibocsátási célértékét, 2014. október 23-i és 24-i következtetéseiben pedig a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretét. E rendeletnek a 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célérték meghatározásáról szóló rendelkezései nem érintik az Európai Tanácsnak a Szerződésben meghatározott azon szerepét, hogy az uniós éghajlat-politika kidolgozása tekintetében meghatározza az Unió általános politikai irányvonalát és prioritásait.
- (22) A szénelnyelők alapvető szerepet játszanak a klímasemlegességre való átállásban az Unióban, és ebben az összefüggésben különösen a mezőgazdasági, az erdészeti és a földhasználati ágazatok hozzájárulása jelentős. „A termelőtől a fogyasztóig stratégia a méltányos, egészséges és környezetbarát élelmiszerrendszerért” című, 2020. május 20-i közleményében bejelentetteknek megfelelően a Bizottság a közelgő széngazdálkodási kezdeményezés keretében egy olyan új zöld üzleti modellt fog előmozdítani, amely jutalmazza a gazdálkodókat az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentéséért és a szén-dioxid-eltávolításért. Ezen túlmenően „A tisztább és .

versenyképesebb Európát szolgáló, körforgásos gazdaságra vonatkozó új cselekvési terv” című, 2020. március 11-i közleményében a Bizottság kötelezettséget vállalt arra, hogy olyan szabályozási keretet dolgoz ki a szén-dioxid-eltávolítás tanúsítására, amely megbízható és átlátható szén-dioxid-elszámoláson alapul a szén-dioxid-eltávolítás hitelességének nyomon követése és ellenőrzése érdekében, biztosítva ugyanakkor, hogy ne érje káros hatás a környezetet, különösen a biológiai sokféleséget, a népegészségügyet, valamint a társadalmi vagy gazdasági célkitűzéseket

- (23) Az ökoszisztémák helyreállítása az éghajlatváltozás elleni küzdelem mellett segítené a természetes nyelők fenntartását, kezelését és bővítését, valamint a biológiai sokféleség előmozdítását. Az erdők „hármasszerepe” – nevezetesen mint szénnyelők, -tárolók és -helyettesítők – emellett hozzájárul a légkörben lévő üvegházhatású gázok csökkentéséhez, biztosítva egyúttal, hogy az erdők tovább növekedjenek, és számos más szolgáltatást tegyenek.
- (24) Feltétlenül szükség van tudományos ismeretekre és a rendelkezésre álló legjobb, naprakész bizonyítékokra, valamint tényyszerű és átlátható információkra, és ezekkel kell alátámasztani az Unió éghajlat-politikai fellépését és a klímasemlegesség 2050-ig történő elérésére irányuló erőfeszítéseket. Létre kell hozni egy éghajlatváltozással foglalkozó európai tudományos tanácsadó testületet (a továbbiakban: a tanácsadó testület) annak érdekében, hogy függetlensége, valamint tudományos és technikai szakértelme révén referenciapontként szolgáljon az éghajlatváltozással kapcsolatos tudományos ismeretek tekintetében. A tanácsadó testületnek feladatai ellátása során függetlenül eljárva ki kell egészítenie az Európai Környezetvédelmi Ügynökség (EEA) munkáját. Megbízatásának el kell kerülnie az IPCC nemzetközi szintű megbízatásával való átfedést. Ezért a tanácsadó testület létrehozása érdekében módosítani kell a 401/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet ⁽¹⁾. A nemzeti éghajlat-politikai tanácsadó szervek – azokban a tagállamokban, ahol léteznek ilyenek – fontos szerepet játszhatnak többek között abban, hogy az érintett tagállam előírásainak megfelelően tudományos szakvéleményt adjanak az érintett nemzeti hatóságoknak az éghajlat-politikával kapcsolatban. Ezért azok a tagállamok, amelyek ezt még nem tették meg, felkérést kapnak arra, hogy hozzanak létre egy nemzeti éghajlat-politikai tanácsadó szervet.
- (25) A klímasemlegességre való átálláshoz a teljes szakpolitikai spektrumnak változnia kell, és mind a gazdaság összes ágazatának, mind a társadalom egészének közös erőfeszítésére is szükség van, amint azt az európai zöld megállapodás is kiemeli. Az Európai Tanács 2019. december 12-i következtetéseiben rámutatott, hogy minden releváns uniós jogszabálynak és szakpolitikának összhangban kell lennie a klímasemlegességi célkitűzés megvalósításával, és hozzá kell járulnia ahhoz, tiszteletben tartva az egyenlő versenyfeltételeket, továbbá felkérte a Bizottságot annak megvizsgálására, hogy ehhez szükség van-e a hatályos szabályok kiigazítására.
- (26) Amint azt az európai zöld megállapodásban bejelentette, a Bizottság „Az EU 2030-ra vonatkozó éghajlatvédelmi törekvésének fokozása – Beruházás a klímasemleges jövőbe az európai polgárok érdekében” című, 2020. szeptember 17-i közleményében értékelte az üvegházhatásúgáz-kibocsátás 2030-ig történő csökkentésére vonatkozó uniós célt. A Bizottság ezen értékelésére átfogó hatásvizsgálat alapján, valamint az (EU) 2018/1999 európai parlamenti és tanácsi rendelettel ⁽²⁾ összhangban a neki benyújtott integrált nemzeti energia- és klímatervekről készített elemzése figyelembevételével került sor. A 2050-ig tartó időszakra vonatkozó klímasemlegességi célkitűzésre figyelemmel 2030-ig csökkenteni kell az üvegházhatású gázok kibocsátását, valamint fokozni kell az elnyelést oly módon, hogy a nettó üvegházhatásúgáz-kibocsátás – azaz az elnyelések levonása utáni kibocsátás – az Unió területén és gazdaságának egészében 2030-ig legalább 55 %-kal csökkenjen az 1990-es szinthez képest. Az Európai Tanács a 2020. december 10-i és 11-i következtetéseiben jóváhagyta ezt a célértéket. Emellett kezdeti iránymutatással szolgált annak megvalósítására vonatkozóan. Ez az új, 2030-ra teljesítendő uniós éghajlat-politikai célérték az (EU) 2018/1999 rendelet 2. cikkének 11. pontja alkalmazásában egy későbbiekben elfogadott célérték, és ezért felváltja az említett pontban meghatározott, az üvegházhatásúgáz-kibocsátásra vonatkozó, 2030-ra az Unió egészében teljesítendő célt. Ezenfelül a Bizottságnak 2021. június 30-ig meg kell vizsgálnia, hogy a 2030-ra teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértéket végrehajtó vonatkozó uniós jogszabályokat miként kellene módosítani annak érdekében, hogy az ilyen nettókibocsátás-csökkentést el lehessen érni. Ennek fényében a Bizottság bejelentette a vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai jogszabályok felülvizsgálatát, amelynek elfogadására egy, többek között a megújuló energiaforrásokra, az energiahatékonyságra, a földhasználatra, az energiaadózáásra, a könnyű haszongépjárművekre vonatkozó szén-dioxid-kibocsátási előírásokra, erőfeszítés-megosztásra és az EU ETS-re kiterjedő csomagban kerül majd sor.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 401/2009/EK rendelete (2009. április 23.) az Európai Környezetvédelmi Ügynökségről és az európai környezeti információs és megfigyelőhálózatról (HL L 126., 2009.5.21., 13. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1999 rendelete (2018. december 11.) az energiaunió és az éghajlat-politika irányításáról, valamint a 663/2009/EK és a 715/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, a 94/22/EK, a 98/70/EK, a 2009/31/EK a 2009/73/EK, a 2010/31/EU, a 2012/27/EU és a 2013/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv, a 2009/119/EK és az (EU) 2015/652 tanácsi irányelv módosításáról, továbbá az 525/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 328., 2018.12.21., 1. o.).

A Bizottság értékelni szándékozik olyan további uniós intézkedések – mint például erős szolidaritási mechanizmust tartalmazó piaci alapú intézkedések – bevezetésének hatásait, amelyek kiegészíthetik a meglévő intézkedéseket.

- (27) A Bizottság által elvégzett értékelések szerint az (EU) 2018/841 rendelet 4. cikke szerinti meglévő kötelezettségvállalások 2030-ban 225 millió tonna szén-dioxid-egyenérték nettó szénelnyelést eredményeznek. Annak biztosítása érdekében, hogy 2030-ig elegendő kibocsátás-csökkentési erőfeszítés megvalósítására kerüljön sor, helyénvaló a nettó elnyelésnek a 2030-ra teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértékhez való hozzájárulását erre a szintre korlátozni. Ez nem érinti a vonatkozó uniós jogszabályoknak a célérték elérésének lehetővé tétele érdekében történő felülvizsgálatát.
- (28) Az uniós költségvetés és az (EU) 2020/2094 tanácsi rendelettel ⁽¹³⁾ létrehozott Európai Unió Helyreállítási Eszköz keretében felmerülő kiadások hozzájárulnak az éghajlat-politikai célkitűzésekhez azáltal, hogy a kiadások teljes összegének legalább 30 %-át – hatékony módszertan alapján és az ágazati jogszabályokkal összhangban– éghajlat-politikai célkitűzések támogatására fordítják.
- (29) A klímasemlegesség 2050-ig történő elérésére irányuló célkitűzés, valamint a Párizsi Megállapodás szerinti nemzetközi kötelezettségvállalások fényében folyamatos erőfeszítésekre van szükség az e célkitűzéssel összeegyeztethetetlen – különösen a fosszilis tüzelőanyagokat érintő – energiatámogatások fokozatos megszüntetése érdekében, anélkül, hogy ez befolyásolná az energiaszegénység csökkentésére irányuló erőfeszítéseket.
- (30) A kiszámíthatóság és a bizalom minden gazdasági szereplő – köztük a vállalkozások, a munkavállalók, a beruházók és a fogyasztók – számára való megeremtése, az idővel az üvegházhatásúgáz-kibocsátás fokozatos csökkentésének, valamint a klímasemlegességre való áttérés visszafordíthatatlanságának biztosítása érdekében a Bizottságnak – legkésőbb hat hónappal a Párizsi Megállapodás alapján elvégzett első globális értékelést követően – adott esetben egy 2040-re teljesítendő, köztes uniós éghajlat-politikai célértéket kell javasolnia. A Bizottság – figyelembe véve az uniós előrehaladásról és intézkedésekről, valamint a nemzeti intézkedésekről szóló értékelések megállapításait, továbbá a globális értékelés eredményeit és a nemzetközi fejleményeket, többek között a nemzeti szinten meghatározott hozzájárulások közös időkereteivel kapcsolatban – javaslatokat tehet a köztes célérték felülvizsgálatára. Az uniós éghajlat-politikák átláthatóságának és elszámoltathatóságának növelésére szolgáló eszközként a Bizottságnak a 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértékre irányuló jogalkotási javaslatának elkészítésekor közzé kell tennie az Unió üvegházhatású gázokkal kapcsolatos, a 2030 és 2050 közötti időszakra szóló tervezett indikatív költségvetését – amely azon nettó üvegházhatásúgáz-kibocsátások indikatív teljes mennyiségét jelenti, amelyek kibocsátására az említett időszakban várhatóan sor kerül anélkül, hogy veszélybe kerülnének az Unió Párizsi Megállapodás szerinti kötelezettségvállalásai –, valamint az említett indikatív költségvetés alapján szolgáló módszertant.
- (31) Az alkalmazkodás kulcsfontosságú eleme az éghajlatváltozásra adott hosszú távú globális válasznak. Az éghajlatváltozás káros hatásai meghaladhatják a tagállamok alkalmazkodási képességet. Következésképpen a tagállamoknak és az Uniónak a Párizsi Megállapodás 7. cikke szerint fokozniuk kell az alkalmazkodóképességüket, meg kell erősíteniük a rezilienciát, és csökkenteniük kell az éghajlatváltozásnak való kiszolgáltatottságot, valamint maximalizálniuk kell az egyéb szakpolitikákkal és jogszabályokkal kapcsolatos járulékos előnyöket. A Bizottságnak a Párizsi Megállapodással összhangban uniós stratégiát kell elfogadnia az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról. A tagállamoknak nemzeti szintű átfogó alkalmazkodási stratégiákat és tervekkel kell elfogadniuk megbízható éghajlatváltozási és sebezhetőségi elemzések, előrehaladási értékelések és mutatók alapján, valamint a rendelkezésre álló legjobb és legutóbbi tudományos bizonyítékokra támaszkodva. Az Uniónak kedvező szabályozási környezet kialakítására kell törekednie az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra vonatkozó tagállami szakpolitikák és intézkedések tekintetében. Ahhoz, hogy javuljon az éghajlatváltozás hatásaival szembeni reziliencia és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás képessége, a gazdaság valamennyi ágazatának és a társadalom egészének közös erőfeszítéseket kell tennie, valamint biztosítani kell a szakpolitikai koherenciát és következetességet minden vonatkozó jogszabály és szakpolitika tekintetében.
- (32) Az ökoszisztémák, a lakosság és a gazdaságok az Unió valamennyi régiójában az éghajlatváltozás olyan jelentős hatásainak lesznek kitéve, mint például a szélsőséges meleg, az áradások, az aszályok, a vízhiány, a tengerszint emelkedése, az olvadó gleccserek, az erdőtüzek, a széltörések és a mezőgazdasági veszteségek. A legutóbbi szélsőséges események máris jelentősen kihatottak az ökoszisztémákra, és hatással voltak az erdők és a mezőgazdasági területek szénmegkötési és szén-dioxid-tárolási kapacitására. Az alkalmazkodóképességnek és a rezilienciának az ENSZ fenntartható fejlődési céljait figyelembe vevő fokozása, illetve megerősítése segíti az

⁽¹³⁾ A Tanács (EU) 2020/2094 rendelete (2020. december 14.) a Covid19-válság utáni helyreállítás támogatására szolgáló Európai Unió Helyreállítási Eszköz létrehozásáról (HL L 433. I, 2020.12.22., 23. o.).

éghajlatváltozás hatásainak minimalizálását, az elkerülhetetlen hatások társadalmilag kiegyensúlyozott kezelését, valamint az életkörülmények javítását az érintett térségekben. Az ilyen jellegű hatásokra való korai felkészülés költséghatékony, és jelentős járulékos előnyökkel is járhat az ökoszisztémák, az egészség és a gazdaság szempontjából. A természetalapú megoldások különösen kedvezőek lehetnek az éghajlatváltozás mérséklése, az ahhoz való alkalmazkodás és a biológiai sokféleség védelme szempontjából.

- (33) A többéves pénzügyi keret alapján létrehozott vonatkozó programok előírják a projektek éghajlattal szembeni sebezhetőségre és kockázatokra vonatkozó értékelése révén történő átvilágítását annak biztosítása érdekében, hogy e projektek – többek között a megfelelő alkalmazkodási intézkedések révén – reziliensek legyenek az éghajlatváltozás lehetséges káros hatásaival szemben, és hogy e projektek az üvegházhatásúgáz-kibocsátás költségeit és az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló intézkedések pozitív hatásait beépítsék a költség-haszon elemzésbe. Ez hozzájárul ahhoz, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos kockázatok, valamint az éghajlatváltozással kapcsolatos sebezhetőségi és alkalmazkodási értékelések beépüljenek az uniós költségvetés keretében hozott beruházási és tervezési döntésekbe.
- (34) A klímasemlegességi célkitűzés eléréséhez szükséges uniós és nemzeti szintű intézkedések meghozatalakor a tagállamoknak, az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és a Bizottságnak figyelembe kell vennie többek között: a klímasemlegességre való átállás hozzájárulását a közegészségügyhöz, a környezet minőségéhez, a polgárok jóllétéhez, a társadalom virágzásához, a foglalkoztatáshoz és a gazdaság versenyképességéhez; az energetikai átmenetet, a megerősített energiabiztonságot és az energiaszegénység kezelését; az élelmezésbiztonságot és annak megfizethetőségét; a fenntartható és intelligens mobilitási és közlekedési rendszerek fejlődését; a tagállamok közötti és azokon belüli méltányosságot és szolidaritást, gazdasági képességeik, nemzeti körülményeik – mint például a szigetek sajátosságaira – és az idővel bekövetkező konvergencia iránti igény fényében; a megfelelő oktatási és képzési programokon keresztül megvalósuló igazságos és társadalmilag méltányos átmenet szükségességét; a rendelkezésre álló legjobb és legutóbbi tudományos bizonyítékokat, különösen az IPCC által közzétett megállapításokat; az éghajlatváltozással kapcsolatos kockázatok beruházási és tervezési döntésekbe való beépítése iránti igényt; a költséghatékonyt és a technológiasemlegességet az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésének és elnyelésének elérése, valamint a reziliencia megerősítése tekintetében; továbbá a környezeti integritás és a törekvés mértékének idővel történő előrehaladását.
- (35) A Bizottság az európai zöld megállapodásban foglaltak szerint 2020. december 9-én közleményt fogadott el „Fenntartható és intelligens mobilitási stratégia – az európai közlekedés időtálló pályára állítása” címmel. A stratégia meghatározza az európai közlekedés fenntartható és intelligens jövőjére vonatkozó ütemtervet, valamint a közlekedési ágazat tekintetében célként kitűzött, 2050-ig elérendő 90 %-os kibocsátáscsökkentés megvalósítását célzó cselekvési tervet.
- (36) A Bizottságnak – az e rendeletben meghatározott információk, többek között az (EU) 2018/1999 rendelet szerint benyújtott és bejelentett információk alapján – rendszeresen értékelnie kell az előrehaladást annak biztosítása érdekében, hogy az Unió és a tagállamok továbbra is jó úton haladjanak a klímasemlegességi célkitűzés elérése felé, és előrehaladjanak az alkalmazkodás terén. Annak érdekében, hogy időben elő lehessen készíteni a Párizsi Megállapodás 14. cikkében említett globális értékelést, az említett értékelés következtetéseit 2023-tól kezdve ötévente, szeptember 30-ig kell közzétenni. Ez azt jelenti, hogy az említett rendelet 29. cikkének (5) bekezdése és 35. cikke szerinti jelentéseket, valamint – az érintett években – a 29. cikk (1) bekezdése és az e rendelet 32. cikke szerinti kapcsolódó jelentéseket az említett értékelés következtetéseivel egyidejűleg kell benyújtani az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. A Bizottságnak a Szerződésekkkel összhangban meg kell tennie a szükséges intézkedéseket, amennyiben a klímasemlegességi célkitűzés elérése irányába vagy az alkalmazkodás terén a tagállamok által közösen tett előrelépés nem kielégítő, vagy az uniós intézkedések nem állnak összhangban a klímasemlegességi célkitűzéssel, vagy nem megfelelőek az alkalmazkodóképesség fokozása, a reziliencia megerősítése vagy a kiszolgáltatottság csökkentése szempontjából. A Bizottságnak rendszeresen értékelnie kell a vonatkozó nemzeti intézkedéseket is, és ha arra a következtetésre jut, hogy egy tagállam intézkedései nincsenek összhangban a klímasemlegességi célkitűzéssel vagy nem megfelelőek az alkalmazkodóképesség fokozása, a reziliencia megerősítése és az éghajlatváltozással szembeni kiszolgáltatottság csökkentése szempontjából, ajánlásokat kell kiadnia.
- (37) A Bizottságnak olyan megbízható és objektív értékelést kell biztosítania, amely a legnaprakészebb tudományos, technikai és társadalmi-gazdasági eredményeken alapul, és független szakértők széles körétől származó információkat tükröz, valamint értékelését releváns információkra, többek között a tagállamok által benyújtott és bejelentett információkra, az EEA, a tanácsadó testület és a Bizottság Közös Kutatóközpontjának jelentéseire, a rendelkezésre álló legjobb és legutóbbi tudományos bizonyítékokra, többek között az IPCC, az IPBES és más nemzetközi szervek jelentéseire, továbbá a Kopernikusz uniós Föld-megfigyelési program által szolgáltatott Föld-megfigyelési adatokra kell alapoznia. A Bizottságnak értékeléseit ezenkívül egy olyan indikatív, lineáris teljesítési pályára kell alapoznia, amely a 2030-ra és 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértékeket – azok elfogadását követően – összeköti az Unió klímasemlegességi célkitűzésével, továbbá indikatív eszközként szolgál az uniós klímasemlegességi célkitűzés elérése irányába tett kollektív előrelépés becsléséhez és értékeléséhez. Az

indikatív, lineáris teljesítési pálya nem érint semmilyen 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célérték meghatározására irányuló döntést. Mivel a Bizottság elkötelezte magát annak feltárása mellett, hogy az európai zöld megállapodással összefüggésben miként használhatja fel a közszektor az uniós taxonómiát, ennek az (EU) 2020/852 európai parlamenti és tanácsi rendelettel ⁽¹⁴⁾ összhangban ki kell terjednie a környezeti szempontból fenntartható uniós vagy tagállami beruházásokkal kapcsolatos információkra is, amikor ezek rendelkezésre állnak. A Bizottságnak, amennyiben elérhetőek, európai és globális statisztikákat és adatokat kell használnia szakértői vizsgálat bevonásával. Az EEA-nak – adott esetben és éves munkaprogramjával összhangban – segítenie kell a Bizottság munkáját.

- (38) mivel a polgárok és a közösségek jelentős szerepet játszanak a klímasemlegesség irányába történő átalakulás motorjaként, egy inkluzív és hozzáférhető folyamat részeként minden szinten, többek között nemzeti, regionális és nemzeti szinten ösztönözni kell és elő kell segíteni a nyilvánosság és a társadalom éghajlat-politikai fellépésbe való intenzív bevonását. A Bizottságnak ezért a társadalom minden részével – ezen belül a gazdaság különböző ágazatait képviselő érdekelt felekkel – együtt kell működnie a klímasemleges és az éghajlatváltozás hatásaival szemben reziliens társadalom érdekében történő fellépésük lehetővé tétele és előmozdítása céljából, többek között az európai éghajlati paktum elindítása révén.
- (39) A Bizottságnak a jogalkotás minőségének javítására vonatkozó elvek melletti elkötelezettségével összhangban az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentése tekintetében törekednie kell az uniós eszközök koherenciájára. A klímasemlegességi célkitűzés elérése irányába tett előrelépés mérésére szolgáló rendszerhez és a célkitűzés érdekében hozott intézkedések következetességéhez az (EU) 2018/1999 rendeletben meghatározott irányítási keretnek alapul kell szolgálnia, és azoknak e kerettel összhangban kell állniuk, figyelembe véve az energiaunió mind az öt dimenzióját. Különösen a rendszeres jelentéstétel rendszerét és a Bizottság által a jelentés alapján folytatott értékelés és fellépés ütemezését hozzá kell igazítani a tagállamokra vonatkozó, az (EU) 2018/1999 rendeletben meghatározott információbenyújtási és beszámolási követelményekhez. Az (EU) 2018/1999 rendeletet ezért módosítani kell annak érdekében, hogy a vonatkozó rendelkezései tartalmazzák a klímasemlegességi célkitűzést.
- (40) Az éghajlatváltozás fogalmából adódóan határokon átnyúló kihívás, így uniós szinten összehangolt fellépésre van szükség a nemzeti szakpolitikák hatékony kiegészítéséhez és megerősítéséhez. Mivel e rendelet célját, nevezetesen az Unió klímasemlegességének 2050-ig történő elérését, a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban a rendelet terjedelme és hatásai miatt e cél jobban megvalósítható, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez a rendelet nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

Tárgy és hatály

E rendelet keretet hoz létre az uniós jogban szabályozott, az emberi eredetű, forrásonkénti üvegházhatásúgáz-kibocsátás visszafordíthatatlan és fokozatos csökkentése és az uniós jogban szabályozott nyelőkénti eltávolítás fokozása érdekében.

E rendelet a Párizsi Megállapodás 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott hosszú távú hőmérsékleti cél elérése érdekében rögzíti az Unióban 2050-re kötelezően teljesítendő klímasemlegességi célkitűzést, és a Párizsi Megállapodás 7. cikkében meghatározott globális alkalmazkodási cél elérése érdekében meghatározza az előrehaladás elérésére szolgáló keretet. E rendelet meghatározza továbbá az Unión belüli nettó üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentése tekintetében 2030-ra teljesítendő kötelező uniós célértéket.

⁽¹⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2020/852 rendelete (2020. június 18.) a fenntartható befektetések előmozdítását célzó keret létrehozásáról, valamint az (EU) 2019/2088 rendelet módosításáról (HL L 198., 2020.6.22., 13. o.).

E rendelet az (EU) 2018/1999 rendelet V. mellékletének 2. részében felsorolt üvegházhatású gázok emberi eredetű, forrásonkénti kibocsátására és nyelőkénti eltávolítására alkalmazandó.

2. cikk

Klímasemlegességi célkitűzés

(1) Az üvegházhatású gázok uniós jogban szabályozott, Unión belüli kibocsátását és eltávolítását legkésőbb 2050-ig egyensúlyba kell hozni az Unión belül, ennek következtében az említett időpontra nulla nettó szintre csökkentve a kibocsátásokat; az Unió pedig arra törekszik, hogy ezután negatív kibocsátást érjen el.

(2) Az érintett uniós intézmények és a tagállamok uniós, illetve nemzeti szinten megteszik azokat a szükséges intézkedéseket, amelyek lehetővé teszik az (1) bekezdésben meghatározott klímasemlegességi célkitűzés közös elérését, szem előtt tartva a tagállamok között mind a méltányosság, mind a szolidaritás előmozdításának, valamint az említett célkitűzés költséghatékony elérésének a fontosságát.

3. cikk

Az éghajlatváltozással összefüggő tudományos tanácsadás

(1) A 401/2009/EK rendelet 10a. cikke szerint létrehozott, éghajlatváltozással foglalkozó európai tudományos tanácsadó testület (a továbbiakban: a tanácsadó testület) függetlensége, valamint tudományos és technikai szakértelme révén referenciapontként szolgál az Unió számára az éghajlatváltozással kapcsolatos tudományos ismeretek tekintetében.

(2) A tanácsadó testület feladatköre az alábbiakra terjed ki:

- a) az IPCC-jelentések legutóbbi tudományos eredményeinek és az éghajlattal kapcsolatos tudományos adatok figyelembevétele, különös tekintettel az Unió szempontjából releváns információkra;
- b) tudományos tanácsadás és jelentések készítése a meglévő és a javasolt uniós intézkedésekre, éghajlat-politikai célértékekre és az üvegházhatású gázokkal kapcsolatos indukatív költségvetésekre, valamint arra vonatkozóan, hogy ezek koherensek-e a rendelet célkitűzéseivel és az Uniónak a Párizsi Megállapodás szerinti nemzetközi kötelezettségeivel;
- c) hozzájárulás a független tudományos ismeretek cseréjéhez a kibocsátáscsökkentéshez és elnyelésnöveléshez hozzájáruló modellezés, nyomon követés, ígéretes kutatás és innováció terén;
- d) az uniós éghajlat-politikai célértékek sikeres eléréséhez szükséges intézkedések és lehetőségek azonosítása;
- e) az éghajlatváltozás és annak hatásainak tudatosítása, valamint az Unión belüli tudományos szervek közötti párbeszéd és együttműködés ösztönzése, kiegészítve a folyamatban lévő tevékenységeket és erőfeszítéseket.

(3) A tanácsadó testület a rendelkezésre álló legjobb és legutóbbi tudományos bizonyítékok, többek között az IPCC, az IPBES és más nemzetközi szervek legutóbbi jelentéseinek iránymutatása alapján végzi munkáját. Teljes mértékben átlátható eljárást követ, jelentéseit pedig nyilvánosan hozzáférhetővé teszi. Amennyiben rendelkezésre áll, figyelembe veheti a (4) bekezdésben említett nemzeti éghajlat-politikai tanácsadó szervek munkáját.

(4) A tudomány éghajlat-politika terén betöltött szerepének megerősítésével összefüggésben minden egyes tagállam felkérést kap egy olyan nemzeti éghajlat-politikai tanácsadó szerv létrehozására, amely tudományos szaktanácsadást nyújt az éghajlat-politika témájában az érintett nemzeti hatóságoknak az adott tagállam előírásainak megfelelően. Amennyiben valamely tagállam úgy határoz, hogy létrehoz ilyen tanácsadó szervet, arról tájékoztatja az EEA-t.

4. cikk

Köztes uniós éghajlat-politikai célértékek

(1) A 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzés elérése érdekében a kötelező, 2030-ra teljesítendő uniós éghajlat-politikai célérték az Unión belüli nettó üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak – tehát az elnyelések levonása utáni kibocsátásnak – az 1990-es szinthez képest legalább 55 %-kal való csökkentése 2030-ig.

Az első albekezdésben említett célérték végrehajtása során az érintett uniós intézmények és a tagállamok prioritásként kezelik a gyors és kiszámítható kibocsátáscsökkentést, és ugyanakkor fokozzák a természetes nyelönkénti eltávolítást.

Annak biztosítása érdekében, hogy 2030-ig elegendő kibocsátás-csökkentési erőfeszítés megvalósítására sor kerüljön, e rendelet alkalmazásában, valamint az uniós jogszabályok (2) bekezdésben említett felülvizsgálatának sérelme nélkül, a nettó elnyelésnek a 2030-ra teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértékhez való hozzájárulását 225 millió tonna széndioxid-egyenértékre kell korlátozni. Az Unió szénelnyelésének a 2050-ig teljesítendő klímasemlegességi célkitűzés elérésével összhangban történő fokozása érdekében az Unió arra törekszik, hogy 2030-ban nagyobb nettó szénelnyelési mértéket érjen el.

(2) A Bizottság 2021. június 30-ig felülvizsgálja a vonatkozó uniós jogszabályokat annak érdekében, hogy lehetővé tegye az e cikk (1) bekezdésében meghatározott célérték és a 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzés elérését, valamint mérlegeli a szükséges intézkedések meghozatalát, többek között jogalkotási javaslatoknak a Szerződésekkel összhangban történő elfogadását.

Az első albekezdésben említett felülvizsgálat és a jövőbeli felülvizsgálatok keretében a Bizottság különösen azt értékeli, hogy az uniós jog alapján rendelkezésre állnak-e megfelelő eszközök és ösztönzők a szükséges beruházások mozgósításához, és szükség esetén intézkedéseket javasol.

A Bizottság a jogalkotási javaslatai elfogadását követően nyomon követi a különböző javaslatokhoz kapcsolódó jogalkotási eljárásokat, és jelentést tehet az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arról, hogy – összességükben nézve – e jogalkotási eljárások tervezett kimenetele elérné-e az (1) bekezdésben meghatározott célértéket. Amennyiben a tervezett kimenetel nem vezetne az (1) bekezdésben meghatározott célértékkel összhangban álló eredményekhez, a Bizottság meghozhatja a szükséges intézkedéseket, többek között jogalkotási javaslatokat fogadhat el a Szerződésekkel összhangban.

(3) Az e rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzés elérése céljából egy 2040-re teljesítendő, Unió-szerte érvényes éghajlat-politikai célértéket kell kitűzni. Ennek érdekében legkésőbb a Párizsi Megállapodás 14. cikkében említett első globális értékelést követő hat hónapon belül – adott esetben az e rendelet 6. és 7. cikkében említett értékelések következtetéseinek és a globális értékelés eredményeinek figyelembevételével – a Bizottság részletes hatásvizsgálaton alapuló jogalkotási javaslatot nyújt be e rendelet módosítására annak érdekében, hogy az magában foglalja a 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértéket.

(4) A Bizottság a (3) bekezdésben említett, a 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértékre irányuló jogalkotási javaslatának kidolgozása során külön jelentésben közzéteszi az Unió üvegházhatású gázokkal kapcsolatos, a 2030 és 2050 közötti időszakra szóló tervezett indikatív költségvetését, amely azon nettó üvegházhatásúgáz-kibocsátások indikatív teljes mennyiségét jelenti (szén-dioxid-egyenértékben kifejezve, külön adatokat szolgáltatva a kibocsátásról és az elnyelésről), amelyek kibocsátására várhatóan az említett időszakban sor kerül anélkül, hogy veszélybe kerülnének az Unió Párizsi Megállapodás szerinti kötelezettségvállalásai. Az Unió üvegházhatású gázokkal kapcsolatos, tervezett indikatív költségvetésének a rendelkezésre álló legjobb tudományos ismereteken kell alapulnia, figyelembe kell vennie a tanácsadó testület tanácsát, valamint – amennyiben elfogadásra kerülnek – a 2030-ra teljesítendő uniós éghajlat-politikai célérték végrehajtására irányuló releváns uniós jogszabályokat. A Bizottságnak közzé kell tennie az Unió üvegházhatású gázokkal kapcsolatos, tervezett indikatív költségvetése alapjául szolgáló módszertant is.

(5) A 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértékre irányuló, (3) bekezdés szerinti javaslat benyújtása során a Bizottság a következőket mérlegeli:

- a) a rendelkezésre álló legjobb és legutóbbi tudományos bizonyítékok, többek között az IPCC és a tanácsadó testület legutóbbi jelentései;
- b) a társadalmi, gazdasági és környezeti hatások, ideértve a fellépés hiányának költségeit is;
- c) a mindenki számára igazságos és társadalmilag méltányos átmenet biztosításának szükségessége;
- d) költséghatékony és gazdasági hatékonyság;
- e) az Unió gazdaságának, különösen a kibocsátáshelyezésnek leginkább kitett kis- és középvállalkozások, valamint ágazatok versenyképessége;
- f) a rendelkezésre álló legjobb költséghatékony, biztonságos és méretezhető technológiák;
- g) az energiahatékonyság és az energiahatékonyság elsődlegességének elve, az energia megfizethetősége és az ellátásbiztonság;
- h) méltányosság és szolidaritás a tagállamok között és azokon belül;
- i) az idővel bekövetkező környezeti hatékonyság és előrehaladás biztosításának szükségessége;

- j) a természetes nyelők hosszú távú fenntartásának, kezelésének és bővítésének szükségessége, valamint a biológiai sokféleség védelme és helyreállítása;
- k) beruházási igények és lehetőségek;
- l) a nemzetközi fejlemények és a Párizsi Megállapodás hosszú távú célkitűzéseinek és a UNFCCC végső célkitűzésének elérése érdekében tett erőfeszítések;
- m) az Unió (4) bekezdésben említett, üvegházhatású gázokkal kapcsolatos, a 2030 és 2050 közötti időszakra szóló tervezett indikatív költségvetéséről rendelkezésre álló információk.

(6) A Párizsi Megállapodás 14. cikkében említett második globális értékelést követő hat hónapon belül a Bizottság e rendelet 11. cikkével összhangban javasolhatja a 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célérték felülvizsgálatát.

(7) E cikk rendelkezéseit felül kell vizsgálni a nemzetközi fejlemények és a Párizsi Megállapodás hosszú távú célkitűzéseinek elérése érdekében tett erőfeszítések fényében, tekintettel többek között a nemzeti szinten meghatározott hozzájárulásokra vonatkozó közös időkeretekről szóló nemzetközi megbeszélések eredményeire.

5. cikk

Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás

(1) Az érintett uniós intézmények és a tagállamok a Párizsi Megállapodás 7. cikkével összhangban biztosítják a folyamatos előrehaladást az alkalmazkodóképesség fokozása, a reziliencia megerősítése és az éghajlatváltozással szembeni kiszolgáltatottság csökkentése terén.

(2) A Bizottság a Párizsi Megállapodásban foglaltakkal összhangban álló uniós stratégiát fogad el az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról, és azt az e rendelet 6. cikke (2) bekezdésének b) pontjában meghatározott felülvizsgálattal összefüggésben rendszeresen felülvizsgálja.

(3) Az érintett uniós intézmények és a tagállamok azt is biztosítják, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló szakpolitikák az Unióban és a tagállamokban koherensek legyenek, kölcsönösen támogassák egymást, járulékos előnyökkel járjanak az ágazati politikák számára, valamint törekedjenek arra, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás szempontjait következetes módon megfelelőbben építsék be valamennyi szakpolitikai területbe, többek között – adott esetben – a releváns társadalmi-gazdasági és környezetvédelmi politikákba és fellépésekbe, valamint az Unió külső tevékenységébe. Az érintett uniós intézmények és a tagállamok különösen a legkiszolgáltatottabb és leginkább érintett lakosságra és ágazatokra összpontosítanak, valamint a civil társadalommal konzultálva azonosítják az e tekintetben fennálló hiányosságokat.

(4) A tagállamok nemzeti alkalmazkodási stratégiákat és terveket fogadnak el és hajtanak végre, figyelembe véve az e cikk (2) bekezdése szerinti, éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra vonatkozó uniós stratégiát, valamint megbízható éghajlatváltozási és sebezhetőségi elemzések, előrehaladási értékelések és mutatók alapján, a rendelkezésre álló legjobb és legutóbbi tudományos bizonyítékokra támaszkodva. Nemzeti alkalmazkodási stratégiáikban a tagállamok figyelembe veszik az érintett ágazatok – többek között a mezőgazdaság –, valamint a vízellátási és élelmezési rendszerek, továbbá az élelmezésbiztonság különösen kiszolgáltatott helyzetét, valamint előmozdítják a természet-alapú megoldásokat és az ökoszisztéma-alapú alkalmazkodást. A tagállamok rendszeresen naprakésszé teszik a stratégiákat, és a naprakésszé tett kapcsolódó információkat szerepeltetik az (EU) 2018/1999 rendelet 19. cikkének (1) bekezdése szerint benyújtandó jelentésekben.

(5) A Bizottság 2022. július 30-ig iránymutatásokat fogad el, amelyek meghatározzák a jelentős fizikai éghajlati kockázatoknak a projektek és projektekre irányuló programok tervezése, kidolgozása, végrehajtása és nyomon követése során történő azonosítására, osztályozására és prudenciális kezelésére vonatkozó közös elveket és gyakorlatokat.

6. cikk

Az uniós előrehaladás és intézkedések értékelése

(1) A Bizottság 2023. szeptember 30-ig és azt követően ötévente értékeli az (EU) 2018/1999 rendelet 29. cikkének (5) bekezdésében előírt értékeléssel együtt:

- a) az e rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzés elérése irányába a tagállamok által közösen tett előrelépést;

b) az e rendelet 5. cikkében említett alkalmazkodás terén a tagállamok által közösen elért előrehaladást.

A Bizottság az említett értékelés következtetéseit az energiaunió helyzetéről szóló, az (EU) 2018/1999 rendelet 35. cikkének megfelelően az adott naptári évben elkészített jelentéssel együtt benyújtja az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

(2) A Bizottság 2023. szeptember 30-ig és azt követően ötévente felülvizsgálja:

a) az uniós intézkedéseknek a 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzéssel való összhangját;

b) az uniós intézkedéseknek az 5. cikkben említett alkalmazkodás terén elért előrehaladás biztosításával való összhangját.

(3) Amennyiben az e cikk (1) és (2) bekezdésében említett értékelés alapján a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy az uniós intézkedések nem állnak összhangban a 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzéssel vagy az 5. cikkben említett, az alkalmazkodás terén elérendő előrehaladás biztosításával, vagy hogy az említett klímasemlegességi célkitűzés elérése vagy az 5. cikkben említett, az alkalmazkodás terén elért előrehaladás nem kielégítő, akkor a Szerződésekkel összhangban megteszi a szükséges intézkedéseket.

(4) A Bizottság még az elfogadás előtt értékeli valamennyi intézkedéstervezet vagy jogalkotási javaslat, köztük a költségvetési javaslatok összhangját a 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzéssel, valamint a 2030-ra és 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértékkel, és ezt az értékelést belefoglalja az intézkedéseket vagy javaslatokat kísérő bármely hatásvizsgálatba, eredményét pedig az elfogadásakor nyilvánosan hozzáférhetővé teszi. A Bizottság azt is értékeli, hogy ezen intézkedéstervezetek vagy jogalkotási javaslatok – köztük a költségvetési javaslatok – összhangban állnak-e az 5. cikkben említett, az alkalmazkodás terén elérendő előrehaladás biztosításával. Intézkedéstervezeteinek és jogalkotási javaslatainak kidolgozásakor a Bizottság törekszik arra, hogy azokat e rendelet célkitűzéseivel összehangolja. Amennyiben erre nem kerül sor, a Bizottság az e bekezdésben említett, az összhangra vonatkozó értékelés keretében beszámol annak okairól.

7. cikk

A nemzeti intézkedések értékelése

(1) A Bizottság 2023. szeptember 30-ig és azt követően ötévente értékeli:

a) az (EU) 2018/1999 rendelet szerint benyújtott integrált nemzeti energia- és klímatervek, hosszú távú nemzeti stratégiák és kétévenkénti eredményjelentések alapján az e rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzés elérése szempontjából relevánsként azonosított nemzeti intézkedések összhangját az említett célkitűzéssel;

b) az érintett nemzeti intézkedések összhangját az 5. cikkben említett, az alkalmazkodás terén elérendő előrehaladás biztosításával, figyelembe véve az 5. cikk (4) bekezdésében említett nemzeti alkalmazkodási stratégiákat.

A Bizottság az említett értékelés következtetéseit az energiaunió helyzetéről szóló, az (EU) 2018/1999 rendelet 35. cikkének megfelelően az adott naptári évben elkészített jelentéssel együtt benyújtja az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

(2) Amennyiben a Bizottság a 6. cikk (1) bekezdése szerint értékelt, közösen elért előrehaladás kellő figyelembevételével arra a következtetésre jut, hogy valamely tagállam intézkedései nem állnak összhangban a 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzéssel vagy az 5. cikkben említett, az alkalmazkodás terén elérendő előrehaladás biztosításával, akkor ajánlásokat adhat ki az érintett tagállamnak. A Bizottság ezen ajánlásokat nyilvánosan hozzáférhetővé teszi.

(3) Amennyiben a (2) bekezdésnek megfelelően ajánlások kiadására kerül sor, a következő elvek alkalmazandók:

a) az érintett tagállam az ajánlások kézhezvételét követő hat hónapon belül értesíti a Bizottságot arról, hogy milyen módon kívánja kellő mértékben figyelembe venni az ajánlásokat a tagállamok közötti, valamint az Unió és a tagállamok közötti szolidaritás szellemében;

- b) az e bekezdés a) pontjában említett értesítés benyújtását követően az érintett tagállam az (EU) 2018/1999 rendelet 17. cikke szerint, az ajánlások kiadásának évét követő évben benyújtott soron következő integrált nemzeti energia- és éghajlat-politikai eredményjelentésében meghatározza, milyen módon vette kellő mértékben figyelembe az ajánlásokat; ha az érintett tagállam úgy dönt, hogy nem foglalkozik az ajánlásokkal vagy azok jelentős részével, azt a Bizottság felé meg kell indokolnia;
- c) az ajánlásoknak ki kell egészíteniük az európai szemeszterrel összefüggésben kiadott legutóbbi országspecifikus ajánlásokat.

8. cikk

A bizottsági értékelésre vonatkozó közös rendelkezések

- (1) A Bizottság a 6. és a 7. cikkben említett első és második értékelését olyan indikatív, lineáris teljesítési pálya alapján készíti, amely kijelöli az uniós szintű nettó kibocsátás-csökkenéshez vezető utat, és összeköti a 4. cikk (1) bekezdésében említett, 2030-ra teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértéket, a 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértéket – azok elfogadását követően –, valamint a 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzést.
- (2) Az (1) bekezdésben említett első és második értékelés után a Bizottság minden ezt követő értékelését olyan indikatív, lineáris teljesítési pálya alapján készíti, amely összeköti a 2040-re teljesítendő uniós éghajlat-politikai célértéket – annak elfogadását követően – és a 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzést.
- (3) A 7. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett nemzeti intézkedéseken kívül a Bizottság a 6. és a 7. cikkben említett értékeléseit legalább a következőkre alapozza:
- a) az (EU) 2018/1999 rendelet szerint benyújtott és bejelentett információk;
- b) az EEA, a tanácsadó testület és a Bizottság Közös Kutatóközpontjának jelentései;
- c) európai és globális statisztikák és adatok, beleértve a Kopernikusz uniós Föld-megfigyelési programból származó statisztikákat és adatokat, a kedvezőtlen éghajlati hatásokból eredő, jelentett és előrejelzett veszteségekre vonatkozó adatokat, valamint a fellépés hiányának vagy a késedelmes fellépésnek a becsült költségeit is, amennyiben rendelkezésre állnak;
- d) a rendelkezésre álló legjobb és legutóbbi tudományos bizonyítékok, beleértve az IPCC, az IPBES, valamint más nemzetközi szervek legutóbbi jelentéseit is; valamint
- e) a környezeti szempontból fenntartható uniós vagy tagállami beruházásokkal, többek között – amennyiben rendelkezésre állnak – az (EU) 2020/852 rendelettel összhangban álló beruházásokkal kapcsolatos további információk.
- (4) Az EEA éves munkaprogramjával összhangban segíti a Bizottságot a 6. és a 7. cikkben említett értékelések elkészítésében.

9. cikk

A nyilvánosság részvétele

- (1) A Bizottság a társadalom minden részével együttműködik a klímasemleges és az éghajlatváltozás hatásaival szemben reziliens társadalom megvalósítását célzó igazságos és társadalmilag méltányos átmenet érdekében történő fellépésük lehetővé tétele és előmozdítása céljából. A Bizottság minden szinten – többek között nemzeti, regionális és helyi szinten, valamint a szociális partnerekkel, a tudományos körökkel, az üzleti világgal, a polgárokkal és a civil társadalommal – elősegíti a bevált gyakorlatok cseréjét és az e rendelet célkitűzéseinek eléréséhez hozzájáruló intézkedések azonosítását célzó inkluzív és hozzáférhető folyamatot. A Bizottság támaszkodhat az (EU) 2018/1999 rendelet 10. és 11. cikkének megfelelően a nyilvános konzultációkra, valamint a tagállamok által kialakított többszintű éghajlat- és energiapolitikai párbeszédre is.
- (2) A Bizottság valamennyi megfelelő eszközt – köztük az európai éghajlati paktumot is – felhasznál arra, hogy bevonja a polgárokat, a szociális partnereket és az érdekelt feleket, és előmozdítsa az éghajlatváltozásról és annak társadalmi és a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos vonatkozásairól szóló párbeszédet, valamint az ezekre vonatkozó tudományosan megalapozott információk terjesztését.

10. cikk

Ágazati ütemtervek

A Bizottság együttműködik azon unióbeli gazdasági ágazatokkal, amelyek úgy döntenek, hogy önkéntes indikatív ütemterveket készítenek a 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzés elérése érdekében. A Bizottság nyomon követi ezen ütemtervek kidolgozását. Szerepvállalása kiterjed az uniós szintű párbeszéd elősegítésére és a bevált gyakorlatok érdekelt felek közötti megosztására.

11. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság minden egyes, a Párizsi Megállapodás 14. cikkében említett globális értékelés után hat hónapon belül jelentést nyújt be e rendelet végrehajtásáról az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, valamint benyújtja az e rendelet 6. és 7. cikkében említett értékelések következtetéseit, figyelembe véve:

- a) a rendelkezésre álló legjobb és legutóbbi tudományos bizonyítékokat, többek között az IPCC és a tanácsadó testület legutóbbi jelentéseit,
- b) a nemzetközi fejleményeket, valamint a Párizsi Megállapodás hosszú távú célkitűzéseinek elérése érdekében tett erőfeszítéseket.

A Bizottság a jelentéshez adott esetben az e rendelet módosítására irányuló jogalkotási javaslatokat is csatolhat.

12. cikk

A 401/2009/EK rendelet módosításai

A 401/2009/EK rendelet a következőképpen módosul:

1. A rendelet szövege a következő cikkel egészül ki:

„10a. cikk

(1) Létrejön az éghajlatváltozással foglalkozó európai tudományos tanácsadó testület (a továbbiakban: tanácsadó testület).

(2) A tanácsadó testület 15 vezető tudományos szakértőből áll, akik a releváns tudományágak széles skáláját lefedik. A tanácsadó testület tagjainak meg kell felelniük a (3) bekezdésben meghatározott kritériumoknak. A tanácsadó testület tagjai közül egyazon tagállam állampolgárságával legfeljebb két személy rendelkezhet. A tanácsadó testület tagjainak függetlenségéhez nem férhet kétség.

(3) A tanácsadó testület tagjait nyílt, tisztességes és átlátható kiválasztási eljárást követően az igazgatótanács jelöli ki négyéves időtartamra, amely megbízatás egy alkalommal megújítható. A tanácsadó testület tagjainak kiválasztása során az igazgatótanács törekszik a változatos tudományos és ágazati szakértelem meglétének biztosítására, valamint arra, hogy érvényesüljön a nemek közötti és a földrajzi egyensúly. A kiválasztás alapjául szolgáló kritériumok a következők:

- a) tudományos kiválóság;
- b) tudományos értékelések elvégzésében és tudományos tanácsadásban szerzett tapasztalat a szakterületeken;
- c) széles körű szakértelem az éghajlat- és környezetvédelmi tudományok területén vagy más, az Unió éghajlat-politikai célkitűzéseinek elérése szempontjából releváns tudományterületeken;
- d) nemzetközi környezetben, interdiszciplináris területen szerzett szakmai tapasztalat.

(4) A tanácsadó testület tagjait személyes minőségükben nevezik ki, és álláspontjaikat a tagállamoktól és az uniós intézményektől teljesen függetlenül alakítják ki. A tanácsadó testület a tagjai közül négyéves időtartamra elnököt választ, valamint elfogadja eljárás szabályzatát.

(5) A tanácsadó testület feladatai ellátása során függetlenül eljárva kiegészíti az Ügynökség munkáját. A tanácsadó testület független módon elkészíti éves munkaprogramját, és ennek során konzultál az igazgatótanáccsal. A tanácsadó testület elnöke tájékoztatja az igazgatótanácsot és az ügyvezető igazgatót az említett programról és annak végrehajtásáról.”

2. A 11. cikk az alábbi bekezdéssel egészül ki:

„(5) Az Ügynökség költségvetése a tanácsadó testülettel kapcsolatos kiadásokat is tartalmazza.”

13. cikk

Az (EU) 2018/1999 rendelet módosításai

Az (EU) 2018/1999 rendelet a következőképpen módosul:

1. Az 1. cikk (1) bekezdésének a) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„a) az energiaunió célkitűzéseinek és céljainak, valamint az üvegházhatású gázok kibocsátásával kapcsolatos hosszú távú, a Párizsi Megállapodással összhangban lévő uniós kötelezettségvállalásoknak, különösen az (EU) 2021/1119 európai parlamenti és tanácsi rendelet (*) 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzésnek az elérésére, a 2021-től 2030-ig tartó első tízéves időszak tekintetében pedig különösen az Unió 2030-ra vonatkozó energia- és éghajlat-politikai céljainak elérésére szolgáló stratégiák és intézkedések végrehajtása;

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2021/1119 rendelete (2021. június 30.) a klímasemlegesség elérését célzó keret létrehozásáról és a 401/2009/EK rendelet, valamint az (EU) 2018/1999 rendelet módosításáról (európai klímarendelet) (HL L 243., 2021.7.9., 1. o.)”

2. A 2. cikk 7. pontja helyébe a következő szöveg lép:

„7. »előrejelzések«: az üvegházhatású gázok emberi eredetű, forrásonkénti kibocsátásaira és nyelőkénti eltávolítására vonatkozó előrejelzések, illetve az energiarendszer fejleményei, beleértve a legalább mennyiségi becsléseket is a jelentési évet közvetlenül követő hat olyan egymás utáni évre vonatkozóan, amelyek utolsó számjegye 0 vagy 5;”.

3. A 3. cikk (2) bekezdésének f) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„f) az e bekezdés b) pontjában említett célkitűzések teljesítése érdekében tervezett szakpolitikák és intézkedések hatásainak értékelése, beleértve azok összhangját az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzéssel, az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére vonatkozó, a Párizsi Megállapodás szerinti hosszú távú célkitűzésekkel, valamint az e rendelet 15. cikkében említett hosszú távú stratégiákkal;”.

4. A 8. cikk (2) bekezdése az alábbi ponttal egészül ki:

„e) a meglévő és a tervezett szakpolitikák és intézkedések milyen módon járulnak hozzá az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzés eléréséhez.”

5. A 11. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„11. cikk

Az éghajlat- és energiapolitikával kapcsolatos többszintű párbeszéd

Minden tagállam a nemzeti szabályok szerint létrehozza a többszintű éghajlat- és energiapolitikai párbeszédet, amelyben a helyi hatóságok, a civil társadalmi szervezetek, az üzleti közösség, a befektetők és más érdekelt felek, valamint a lakosság is aktívan részt vehetnek és megvitathatják az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzés elérését és a különböző előirányzott energia- és éghajlat-politikai forgatókönyveket, a hosszú távúakat is beleértve, és áttekinthetik az elért haladást, kivéve, ha a tagállam már rendelkezik egy ugyanilyen célt szolgáló struktúrával. Az említett párbeszéd keretében az integrált nemzeti energia- és klímatervek is megvitathatók.”

6. A 15. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) 2020. január 1-jéig, majd 2029. január 1-jéig, azt követően pedig tízévente minden tagállam elkészíti és benyújtja a Bizottságnak a 30 éves kitekintéssel rendelkező, valamint az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzéssel összhangban álló hosszú távú stratégiáját. A tagállamoknak szükség esetén e stratégiákat ötévente aktualizálniuk kell.”;

b) a (3) bekezdés c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) az üvegházhatásúgáz-kibocsátás hosszú távú csökkentésének és fokozottabb nyelónkénti eltávolításának a megvalósítása valamennyi ágazatban, összhangban az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzéssel, összefüggésben az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület (IPCC) szerinti ahhoz szükséges kibocsátáscsökkentésekkel és fokozottabb nyelónkénti eltávolításokkal, hogy az Unió az üvegházhatású gázok kibocsátását költséghatékony módon csökkentse, és a Párizsi Megállapásban meghatározott hosszú távú hőmérsékleti cél elérése érdekében fokozza a nyelónkénti eltávolítást, hogy az üvegházhatású gázok emberi eredetű, forrásonkénti kibocsátása és nyelónkénti eltávolítása tekintetében az Unión belül egyensúlyt érjen el, továbbá adott esetben ezután negatív kibocsátást érjen el.”

7. A 17. cikk a következőképpen módosul:

a) a (2) bekezdés a) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„a) az integrált nemzeti energia- és klímatervben meghatározott célkitűzések – többek között az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzés –, célok és hozzájárulások elérése felé tett előrelépés, valamint az ezek teljesítéséhez szükséges szakpolitikák és intézkedések finanszírozása és végrehajtása felé tett előrelépés, beleértve a tényleges beruházások áttekintését a beruházásokra vonatkozó eredeti feltételezésekhez képest;”

b) a (4) bekezdés első albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„A Bizottság a 44. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett Energiaunió-bizottság segítségével végrehajtási jogi aktusokat fogad el az e cikk (1) és (2) bekezdésében említett információkra vonatkozó struktúra, formátum, technikai részletek és eljárás meghatározása céljából, ideértve – különösen a fosszilis üzemanyagokat érintő – energiatámogatások kivezetésére vonatkozó, a 25. cikk d) pontja szerinti jelentéstétel módszertanát is.”

8. A 29. cikk (1) bekezdésének b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) az egyes tagállamok célkitűzéseinek – többek között az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzés –, céljainak és hozzájárulásainak teljesítése, valamint az integrált nemzeti energia- és klímatervekben meghatározott szakpolitikák és intézkedések végrehajtása terén elért haladás;”.

9. A 45. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„45. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság a Párizsi Megállapodás 14. cikke szerinti minden globális értékelést követő hat hónapon belül jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak e rendelet működéséről, az energiaunió irányításához való hozzájárulásáról, a Párizsi Megállapodás hosszú távú céljaihoz való hozzájárulásáról, a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai célok és az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikke (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzés elérése felé tett előrehaladásról, az energiaunió további célkitűzéseiről és arról, hogy az e rendeletben meghatározott tervezési, jelentéstételi és ellenőrzési rendelkezések megfelelőnek-e az egyéb uniós jognak vagy a UNFCCC-hez és a Párizsi Megállapodáshoz kapcsolódó határozatoknak. A Bizottság adott esetben a jelentéshez jogalkotási javaslatokat csatolhat.”

10. Az I. melléklet 1. része a következőképpen módosul:

a) az A. szakasz 3.1.1. pontjának i. alpontja helyébe a következő szöveg lép:

„i. Az e szakasz 2.1.1. pontjában említett, az (EU) 2018/842 rendelet alapján meghatározott cél elérését célzó szakpolitikák és intézkedések, valamint az (EU) 2018/841 rendeletnek való megfelelést célzó szakpolitikák és intézkedések, amelyek az eltávolítás fokozása érdekében felölelik az összes fontos kibocsátó ágazatot, szem előtt tartva az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott klímasemlegességi célkitűzést”;

b) a B. szakasz az alábbi ponttal egészül ki:

„5.5. A tervezett szakpolitikák és intézkedések hozzájárulása az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzés eléréséhez”.

11. A VI. melléklet c) pontjának viii. alpontja helyébe a következő szöveg lép:

„viii. a szakpolitika vagy intézkedés által az (EU) 2021/1119 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott uniós klímasemlegességi célkitűzés eléréséhez, valamint az e rendelet 15. cikkében említett hosszú távú stratégia megvalósításához nyújtott hozzájárulás értékelése”.

14. cikk

Hatálybalépés

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2021. június 30-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

D. M. SASSOLI

a Tanács részéről

az elnök

J. P. MATOS FERNANDES